

Katherine Pancol

Els esquirols de
Central Park estan
tristos els dilluns

Traducció de Maria Llopis Freixas
i Oriol Sánchez Vaqué

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Les écureuils de Central Park sont tristes le lundi*

© Éditions Albin Michel, SA, 2010

Primera edició: octubre del 2011

© de la traducció: Maria Llopis Freixas i Oriol Sánchez Vaqué, 2011

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Egedsa

DIPÒSIT LEGAL: B. 29.794-2011

ISBN: 978-84-9787-738-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (<http://www.conlicencia.com>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Per a en Roman i per a en Jean-Marie...

Hi ha d'haver una vida que al final viuré bé, no?

BERNARD-MARIE KOLTÈS

PRIMERA PART

L'Hortense va agafar l'ampolla de xampany pel coll i la va posar del revés dins el cubell de gel. L'ampolla era plena i allò va produir un so curiós. La topada del vidre contra la paret de metall, el cruixit dels glaçons aixafats i després un clapoteig seguit d'uns espetecs de bombolles que van esclatar a la superfície en una escuma translúcida.

El cambrer amb jaqueta blanca i corbata de llacet va aixecar una cella.

—És infecte, aquest xampany! —va rondinar l'Hortense en francès, mentre clavava un copet al cul de l'ampolla—. Quan no hi ha prou mitjans per comprar-ne un de bona marca, no se n'ha de servir un que fa fàstic...

Va agafar una segona ampolla i va repetir el seu acte de sabotatge.

El cambrer es va posar vermell com un tomàquet. Mirava, esbalaït, com l'ampolla es buidava lentament i semblava preguntar-se si no hauria d'avisar algú. Va mirar al seu voltant a la cerca d'un testimoni de l'acte vandàlic d'aquella noia que capgirava les ampolles mentre proferia insults. Suava, i la suor li feia més visible el rosari de grans que tenia al front. Un altre pagerol anglès que baveja davant el raïm amb gas, va pensar l'Hortense mentre es posava un ble de cabells rebel darrere l'orella. El noi no li treia l'ull de sobre, a punt per intervenir si hi tornava.

—Que vols la meva foto?

Aquell vespre, la noia tenia ganes de parlar en francès. Aquell vespre, tenia ganes de tirar bombes. Aquell vespre, només necessitava fer miques un innocent i aquell noi tenia totes les qualitats

per ser la seva víctima. Hi ha persones com aquestes, que tens ganes de burxar, d'humiliar, de torturar. No era gens agraciat. Mala sort!

—No sé com es pot ser tan lleig! Em fas mal als ulls amb aquests fars vermells que tens al front!

El cambrer va empassar saliva, es va escurar la gola i va dir en un esgüell:

—Digues, sempre ets tan mala bèstia o estàs fent un esforç especial per mi?

—Que ets francès?

—De Montélimar.

—El torró va malament per a les dents... i per a la pell. Seria millor que no en prenguessis, si no t'explotaran els grans...

—Pobra desgraciada! Què t'has empassat per ser tan dolenta?

Un afront. M'he empassat un afront i no me'n refaig. S'ha atrevit a fer-ho. Davant meu. Com si jo fos transparent. Ell em va dir, què em va dir... i jo me'l vaig creure. M'he arromangat la faldilla i he corregut els cent metres en menys de vuit segons. Sóc tan idiota com aquest noi ple de grans amb cara de torró.

—Perquè normalment, quan les persones són tan malcarades, és perquè són desgraciades...

—Deixa'm en pau, mossèn, treu-te la sotana i porta'm una Coca-Cola...

—Espero que encara et faci patir més el qui et té en aquest estat!

—I a sobre, psicòleg! Què ets, lacanià o freudià? A veure si al final la teva conversa serà apassionant!

Va agafar el got que el cambrer li oferia, el va alçar com per brindar i es va allunyar capbussant-se entre la multitud de convidats. Quina sort que tinc! Un francès! Repugnant i suat. Vestimenta obligatòria: pantalons negres, camisa blanca, cap joia, els cabells tirats enrere. Cinc lliures per hora i tractat com un gos sarnós. Un estudiant que intenta obtenir uns calerons extres o un pispa que sobrepassa les trenta-cinc hores de feina per guanyar-se la vida. Puc triar. L'únic problema és que no m'interessa. Gens ni

mica. No invertiria per ell tres-cents euros per un parell de sabates! Ni tan sols en compraria els cordills!

Va estar a punt de relliscar, li va anar de ben poc, es va mirar la sabata i va veure que tenia un xiclet rosa a la punta de taló de baquelita malva de la seva botina de pell de cocodrill vermell.

—Només em faltava això! —va exclamar—. Les meves sabates Dior acabades d'estrenar!

Havia fet dejuni durant cinc dies per comprar-les. I havia dibuixat una desena de traus de botó per a la seva amiga Laura.

Ja ho he entès, no és el meu vespre. Tornaré a casa a ficar-me al llit abans que la paraula «fracassada» quedi impresa en el meu front. Què em va dir? Aniràs a casa de la Sybil Garson dissabte al vespre? Una gran festa. Ens hi podríem trobar. Ella va fer una ganyota, però en va apuntar la data i l'adreça. Trobar-s'hi vol dir tornar junts de braçet. Valia la pena pensar-hi. Va estar a punt de preguntar-li: hi vas tot sol o amb la Pesta? Però es va aturar a temps —sobretot no haig de reconèixer l'existència de la Charlotte Bradsbury, ignorar-la, ignorar-la— i va començar a avaluar els mitjans de fer-s'hi convidar. La Sybil Garson, icona de les revistes del cor, anglesa d'alt llinatge, naturalment elegant, naturalment arrogant, que no convidava a casa seva cap criatura estrangera —i encara menys francesa— llevat que no es digués Charlotte Gainsbourg, Juliette Binoche o no arrosseguéssim amb ella el sumptuós Johnny Depp. Jo, Hortense Cortès, plebea, desconeguda, pobra i francesa, no tenia cap oportunitat. Si no em posava un davantal blanc de cambrera i servia les salsitxes. Abans la mort!

Ell havia dit «ens trobem allà». Aquest «ens» volia dir ell i jo, jo i ell, jo, l'Hortense Cortès, i ell, en Gary Ward. Aquest «ens» suposava que Miss Bradsbury ja no existia. La senyoreta Bradsbury havia estat despatxada o se n'havia anat tota soleta. Tant era! Una cosa semblava certa: el camí estava lliure. Ara li tocava a ella. A l'Hortense Cortès, els vespres londinencs, les sales de festes i els museus, el saló de la Tate Modern, la taula prop de la finestra al restaurant del Design Museum amb una vista panoràmica sobre la Torre de Londres, els caps de setmana en mansions sumptuoses, els cadells de la reina que li llepen els dits al castell

de Windsor i les pastes amb panses acompanyades de confitura de te i de *clotted cream*, mentre aixeca delicadament la tassa de te. No es mengen de qualsevol manera, les pastes angleses! S'han de tallar en dos en sentit longitudinal, s'han d'untar amb crema i s'han d'aguantar entre el polze i l'índex. Si no, segons la Laura, acabaves semblant un pagès.

Entro a casa de la Sybil Garson, parpellejo, agafo en Gary i substitueixo la Charlotte Bradsburry. Em converteixo en una persona important, gloriosa, internacional, em parlen amb respecte, m'ofereixen targetes de visita gravades, em vesteixen de cap a peus, faig fora els *paparazzi* i trio la que serà la meva nova millor amiga. Ja no sóc una francesa que rema amb esforç per fer-se un nom, agafo una dreuera i em converteixo en una anglesa arrogant. Ja fa massa temps que llanguixo en l'anonimat. Ja no suporto que em considerin com mig humana, que s'eixuguin les mans sobre els meus pits i que em confonguin amb una paret de plexiglàs. Vull respecte, consideració, rellevància, poder, poder.

I més poder.

Però abans de convertir-se en una anglesa arrogant, havia de trobar el truc de màgia per poder entrar en aquella festa privada, reservada als *happy few* que apareixen en la premsa del cor anglesa. A veure si te'n surts, Hortense Cortès. I si sedueixo en Pete Doherty? No sé si tampoc me'n sortiria... Més aviat intentaré entrar d'amagat a casa de la Sybil Garson.

Ho havia aconseguit.

Davant del número 3 de Belgravia Square, havia seguit de prop dos anglesos que parlaven de cinema i es grataven el nas. Els havia seguit fent veure que s'empassava les seves paraules i s'havia esquitllat amb ells en l'ampli pis amb un sostre tan alt com el de la catedral de Canterbury, i havia continuat escoltant les paraules de l'Steven i en Nick sobre *Bright Stars* , de Jane Campion. Havien vist aquella pel·lícula en una preestrena al London Film Festival i es delectaven de pertànyer al club dels *happy few* que en podien parlar. *To belong or not to belong* semblava ser la divisa de tot anglès *chic* . Calia «pertànyer» a un o més clubs, una família,

una escola, una mansió familiar, un bonic barri de Londres o no existir.

L'Steven feia estudis de cinema, parlava de Truffaut i de Kusturica. Duia uns texans negres ajustats, unes velles botes de vinil, una armilla negra amb puntets blancs sobre una samarreta blanca de màniga llarga. Els seus llargs i greixosos cabells es movien en cada afirmació furiosa que feia. El seu amic, en Nick, net i rosa, encarnava una versió bucòlica i jove de Mick Jagger. Feia que sí amb el cap mentre es gratava la barbeta. Devia pensar que allò l'envellia terriblement.

L'Hortense els havia abandonat després d'haver deixat el seu abric en una àmplia habitació que feia de vestidor. Havia llançat el seu sobre un gran llit ple d'abricos de pell falsos, de parques de color beix, d'impermeables negres, s'havia posat bé els cabells davant del mirall de la llar de foc i havia murmurat «estàs perfecta, estimada, absolutament perfecta». Caurà a la teva xarxa com un peixet daurat. Les seves botines Dior i el vestidet negre Alaïa comprat en una botiga *vintage* de Brick Lane la transformaven en una bomba sexual reservada. Una bomba sexual si ho vull, reservada si ho decideixo, va murmurar al mirall i es va enviar un petó a si mateixa. Encara no he decidit si el mato de seguida o si faig durar una mica el moment de la seva mort... Ja ho veurem.

De seguida ho va veure. En sortir de l'habitació dels abrics, va veure en Gary de bracet de la Bradsburry; ella es feia un fart de riure mentre inclinava el seu coll blanc com l'ivori, posant delicadament la mà sobre la seva boca pàl·lida per ofegar el soroll tan vulgar d'una riallada sobtada. En Gary l'agafava per la cintura fina, tan fina. El seu cap morè contra el cap de la Pesta... L'Hortense es pensava que es moria.

Va estar a punt de tornar a l'habitació, insultar el mirall, agafar el seu abric i marxar.

Després va pensar com li havia costat entrar en aquell lloc sense estar-hi convidada, va serrar les dents i es va dirigir cap al bufet i va desfermar la seva còlera en el xampany barat i el cambrer ple de grans.

I ara, va pensar, què havia de fer?

Enxampar el primer home passable i dir-li amoretes de braçet? Ho havia fet mil vegades. Una estratègia suada, patètica, lamentable. Si em comporto així, en Gary sabrà que estic «tocada» i em contestarà, amb un somriure cruel, «enfonsada».

I jo m'enfonsaré.

No, no! Fer el posat satisfet de la soltera que no troba un noi a la seva altura perquè pica ben alt... Dibuixar als llavis un somriure desdenyós, fer-me la sorpresa si em trobo la parella maleïda i intentar trobar entre la multitud un o dos xaiets amb qui poder fer veure que parlo abans de tornar a casa meva... en metro.

La Mary Dorsey serviria. Era una soltera que feia pena, una d'aquelles noies que només tenen un objectiu a la vida: trobar un home. Qualsevol home, mentre estigui amb ella més de quaranta-vuit hores. Un cap de setmana sencer era l'inici de la felicitat. La major part dels nois que la Mary Dorsey s'enduia al seu pis de la riba sud del Tàmesi desapareixien abans que ella tingués temps de preguntar-los com es deien. L'última vegada que l'Hortense se l'havia trobada al Borough Market, on l'havia portada en Nicholas, la Mary li havia murmurat «quina monada! Quan te n'atipis me'l passaràs?». «Però que li has vist el tors? Massa llarg!», havia protestat l'Hortense. «Tant se me'n dóna. Tors llarg, apèndix interessant».

La Mary Dorsey era un cas desesperat. Ho havia provat tot: l'*speed dating*, l'*slow dating*, el *blind*, el *jewish*, el *christian*, el New Labour, el Tory, el *dirty*, el *wikipedi*, el *kinki*... Estava disposada a córrer qualsevol risc per no quedar-se sola a casa seva, al vespre, menjant Ben & Jerry's plorant amb l'escena final de *Tu i jo* quan en Cary Grant finalment s'adona que la Deborah Kerr li amaga alguna cosa sota la manta beix. Sola, vestida d'anar per casa, amb una pila de mocadors de paper arrugats al seu voltant, la Mary gemegava «jo vull un home que em tregui la manta de sobre i se m'endugui entre els seus braços!». I com que s'havia empassat, a més del gelat, una ampolla de Drambuie, afegia, amb les galtes plenes de llàgrimes i rímel, «ja no hi ha cap més Cary Grant a la terra, s'han acabat, acabat... l'home viril està en vies d'extinció».

abans de llançar-se entre sanglots sobre el parquet damunt dels mocadors arrugats.

Li agradava explicar escenes lamentables que en realitat no la feien quedar gens bé. Afirmava que calia caure ben avall, fins a sentir fàstic d'un mateix, a fi de tornar a la superfície.

El record d'aquesta conversa va fer desviar la trajectòria de l'Hortense, que estava a punt de posar la mà sobre l'espatlla de la Mary. Llavors es va fixar en una silueta rossa, encantadora, sorprenent...

Llavors va reconèixer l'Agyness Deyn. L'Agyness Deyn en persona. *The it girl*. Simplement *the girl*. La que havia de fer fora la Kate Moss dels podis. La inspiració de Burberry, Giorgio Armani, Jean-Paul Gaultier, que portava la veu cantant en els Five O'Clock Heroes i col·leccionava les portades de *Vogue*, *Elle*, *Grazia*. Era allà, molt rossa, molt prima, amb un fular de color blau marí als cabells molt rossos tallats molt curts, amb uns leotards molt vermells i unes vambes molt blanques, un vestidet de puntes i una caçadora cenyida de roba texana envellida.

Divina!

I amb qui parlava l'Agyness Deyn amb un gran somriure cordial, el posat visiblement interessat tot i que els seus ulls miraven al seu voltant a la cerca d'altres peixets a ficar al cove? Amb l'Steven i en Nick, els dos cinèfils que li havien servit d'invitació per a la festa.

L'Hortense es va tirar cap endavant i va travessar la multitud. Va arribar a l'altura del grupet i es va unir a la seva conversa.

El més comestible dels dos, en Nick, explicava com havia desfilat a la Fashion Week de París per a Hedi Slimane. L'Agyness Deyn li va preguntar què en pensava, de la col·lecció de Hedi Slimane. En Nick va contestar que amb prou feines es recordava de la desfilada, sinó només de la noia amb què havia cardat sota l'escala d'una discoteca parisenca.

Es van posar a riure. L'Hortense es va esforçar per imitar-los. Després l'Agyness va treure un retolador de la seva minúscula bossa de mà vermella i va apuntar el nom de la discoteca a les seves vambes blanques. L'Hortense l'observava, fascinada. Es va

preguntar si, de lluny, es veia que ella formava part del grup i s'hi va atansar més a fi que no n'hi hagués cap dubte.

Una altra noia se'ls va acostar, va agafar el got d'en Nick i se'l va beure d'un glop. Després es va repenjar a l'espatlla de l'Agy-ness i va deixar anar:

—*I'm so pissed off!* Quina merda de festa! Realment és cosa de pobres quedar-se a Londres el cap de setmana! Hauria fet més ben fet si me n'hagués anat a la casa de camp! Qui és aquesta? —va preguntar mentre allargava una urpa vermella cap a l'Hortense.

L'Hortense es va presentar intentant esborrar el seu accent francès.

—*French?* —va exclamar la noia que acabava d'arribar amb una ganyota com de medusa.

—Coneixes Hedi Slimane, doncs? —va preguntar-li en Nick, obrint de bat a bat els seus ulls negres.

L'Hortense llavors es va recordar que n'havia vist la foto a *Metro*, sortia d'una discoteca de bracet de l'Amy Winehouse, que acabava de vomitar.

—Doncs... no! —va quequejar l'Hortense, impressionada per aquell tal Nick.

—Oh —va fer ell, decebut.

—I doncs, per a què serveix ser francesa? —va dir la noia de les urpes vermelles arronsant les espatlles—. *Anyway*, en la vida res no serveix de res, només cal esperar que el temps passi i que arribi la mort... Et vols quedar gaire estona més aquí o ens n'anem a emborratxar en una altra banda, *darling?* —va preguntar a la impressionant Agy-ness mentre bevia directament d'una ampolla de cervesa.

L'Hortense no va trobar cap altra sortida i, furiosa contra ella mateixa, va decidir abandonar aquell lloc que realment feia pudor. Torno a casa meva, ja en tinc prou, odio les illes, odio els anglesos, odio Anglaterra, odio les pastes de te, odio Turner, els cadells i la *fucking queen*, odio la meva situació d'Hortense Nobody, vull ser rica, famosa, elegant, que tothom em temi i em detesti.

Va entrar a l'habitació dels abrics i va buscar el seu. En va aixecar un, després un altre i un tercer, per un moment es va preguntar si no podria robar un Michael Kors amb coll de pell rossa, va dubtar i el va tornar a posar al seu lloc. Massa arriscat... Amb la mania de posar càmeres pertot arreu, l'atraparien a la sortida. En aquella ciutat et filmaven dia i nit. Va perdre la paciència, va enfonsar la mà en una pila de rampoines abandonades i va fer un crit. Havia tocat una carn tèbia. Un cos animat que es va bellugar i va rondinar. Un home estava ajagut sota els abrics. Devia estar dormint la mona després d'haver-se empassat un barril de Guinness i d'haver-se fumat tot un cartó d'herba. El dissabte al vespre era el moment de col·locar-se i de les borratxeres infinites. Les noies vacil·laven en rius de cervesa, amb el got a la mà, mentre que els nois, sense deixar anar el seu, intentaven grapejar-les contra una paret abans de vomitar plegats. Patètic! *So crass!* Va pessigar una màniga negra i l'home va cridar. Es va aturar, sorpresa: coneixia aquella veu. Va anar apartant roba i va arribar fins a en Gary Ward.

S'havia ajagut sota múltiples capes d'abric, amb uns auriculars a les orelles, i assaboria la música amb els ulls tancats.

—Gary! —va cridar la noia—. Què hi fas, aquí?

Es va treure els auriculars i se la va mirar, amb posat babau.

—Escolto l'immens Glenn Gould... És tan bell, Hortense, tan bell. La manera en què fa sonar les notes com si fossin perles animades i...

—Però no estàs en un concert! Estàs en una festa!

—No m'agraden les festes.

—Però si vas ser tu qui em va...

—Em pensava que vindries...

—I qui és la que tens al davant? El meu fantasma?

—T'he buscat i no t'he vist...

—I jo t'he vist amb la *miss* que no vull anomenar. Enganxat a ella, abraçant-la, protegint-la. Un horror...

—Havia begut, l'havia de sostenir...

—Des de quan treballes per a la Creu Roja?

—Pensa el que vulguis, però l'agafava d'un braç i et buscava amb els ulls...

—Doncs aviat t'hauràs de comprar un bastó blanc!

—Tu també parlaves amb dos imbècils... Per tant, ho he deixat córrer. T'agraden els imbècils.

S'havia tornat a col·locar els auriculars i es posava els abrics al damunt, intentant desaparèixer de nou sota aquella espessor feixuga i tova que l'aïllava del món.

—Gary! —va ordenar l'Hortense—. Escolta'm...

El noi allargar una mà i la va atreure cap a ell. L'Hortense es va submergir en una immensitat d'abricos gruixuts i suaus, va enumerar diverses olors de perfum, va reconèixer un Hermès, un Chanel, un Armani, tot es va barrejar, va travessar folres de seda i mànigues aspres, va intentar resistir-se, desfer-se del braç que l'agafava, però en Gary l'agafava ben fort i la va col·locar al seu costat posant de nou els abrics sobre ells.

—Xiiiit! Millor que no ens vegin!

L'Hortense es va trobar amb el nas contra el seu coll. Després va notar que li posava un auricular a l'orella i va escoltar la música.

—Escolta, escolta, és bonic, eh? *El clavecí ben temprat...*

Se'n va apartar una mica i la va mirar de fit a fit. Somreia.

—Has escoltat res de més bell?

—Gary! Per què...

—Calla! Escolta... les tecles, Glenn Gould no les toca, les deslliga, les imagina, les recrea, les esculpeix, les inventa perquè el piano produeixi un so excepcional. Ni tan sols li cal tocar per fer música! És alhora terriblement carnal, material i immaterial...

—Gary!

—Sensual, retíngut, aeri... És com si... no ho sé...

—Quan m'has dit que vingués aquí...

—El millor que podem fer és escoltar...

—Voldria saber...

—Que no pots callar mai?

La porta de l'habitació es va obrir de cop i volta i van sentir el soroll d'una veu femenina. La veu ronca, feixuga, que arrossegava les paraules d'una dona que havia begut massa. Avançava vacil·lant per l'habitació, topava contra la llar de foc, renegava, cercava el seu abric...

—No l’he posat sobre el llit, l’he posat allà, en aquell penjador. A més, és un Valenciaga...

No estava sola. Parlava amb un home.

—N’estàs segura? —deia l’home.

—Si n’estic segura! Un Valenciaga! Espero que sàpigues què és!

—És la Charlotte —va murmurar en Gary—. Reconec la seva veu. Déu meu! Què li passa! Si ella no beu mai!

Preguntava a l’home si havia vist en Gary Ward. «M’havia de portar a casa... De cop ha desaparegut. S’ha fos. Esvaït en el fum! *I’m so fucked up. Can’t even walk!*».

Es va deixar caure amb tot el seu pes sobre el llit i en Gary va arronsar de seguida les cames i les va barrejar amb les de l’Hortense. Ell li va fer senyal que callés, que no es mogués. La noia sentia el soroll sord del cor d’en Gary i el soroll sord del seu propi cor. Va intentar que bateguessin a l’uníson i va somriure.

En Gary va notar que somreia i va murmurar «per què rius?». «No ric, somric...». El noi la va abraçar i ella es va deixar fer. «Ets la meva presonera, ja no et pots moure...». «Sóc la teva presonera perquè no em puc moure però espera que...». Ell la va emmordassar i ella va tornar a somriure en el palmell de la seva mà.

—Has acabat de mirar-te al mirall? —cridava la Charlotte Bradsbury amb una veu que queia unes quantes octaves—. Crec que hi ha algú al llit... S’acaba de moure...

—I jo crec que has begut massa. Hauries d’anar a dormir la mona... No fas gaire bona cara —va contestar l’home com qui parla a un nen malalt.

—No! T’ho dic de debò, el llit es mou!

—És el que diuen les persones quan beuen massa... Apa, torna-te’n a casa!

—Però, com vols que hi torni? —va gemegar la Charlotte Bradsbury—. Oh! Déu meu! Mai no m’havia trobat en un estat com aquest... Què ha passat? En tens cap idea? I deixa de mirar-te en aquest mirall! Em treus de polleguera!

—No em miro, em dic que em falta alguna cosa... Alguna cosa que tenia quan he arribat...

—No busquis més! Et falta una cosa que no tindràs mai...

—I doncs?

«Què li dirà ara?», va sospirar l'Hortense. «El millor que podria fer és tocar el dos i deixar-nos tranquils... Estic molt bé, jo...», va fer en Gary, «ho hauríem de fer en totes les festes, amagar-nos sota els abrics i...». Va passar un dit sobre els llavis de l'Hortense i els va acaronar. «Tinc moltes ganes de fer-te un petó... a més, em sembla que et faré un petó, Hortense Cortès». L'Hortense va sentir el seu alè com un baf sobre els seus llavis i va contestar tocant suaument la seva boca; és massa fàcil, massa fàcil, Gary Ward, no te l'enduràs al paradís. El noi recorria el perfil de la seva boca delicadament amb l'índex. «Després serà més complicat, tinc moltes idees...».

—No et pregunto què és, perquè em temo que seràs desagradable —va contestar l'home.

—Me'n vaig a casa. Demà m'haig de llevar d'hora...

—Ah! Ja ho tinc, era una bufanda vermella!

—Quina vulgaritat!

—Per favor!

«Quina tia més imbècil!», va fer l'Hortense, «ell no la voldrà acompanyar!». «Calla!», li va ordenar en Gary i els seus dits van continuar dibuixant els llavis de l'Hortense. «Saps que els teus llavis no són iguals a les dues bandes?». L'Hortense es va fer una mica enrere, «vols dir que no sóc normal?». «No, al contrari... ets terriblement banal, tots tenim la boca asimètrica». «Jo no. Jo sóc perfecta».

—Et puc portar a casa si vols. On vius? —va preguntar l'home.

—Ah! És la primera cosa interessant que dius...

La Charlotte Bradsburry va intentar aixecar-se i no se'n va sortir. En cada intent, queia de nou sobre el llit i al final s'hi va deixar caure amb tot el seu pes.

—Et dic que hi ha algú aquí sota... He sentit veus...

—Vinga, dóna'm la mà que t'ajudo a aixecar-te i et porto a casa!

La Charlotte Bradsburry va remugar alguna cosa que ni l'Hortense ni en Gary no van entendre i van sentir com marxaven, l'una ensopegant, l'altre aguantant-la.

Després en Gary es va inclinar cap a l'Hortense i la va contemplar sense dir res. Els seus ulls marrons semblaven habitats per un somni primitiu, ombrejats amb una lluïssor salvatge. Seria tan agradable viure amagats sota els abrics, a recer, menjarien galetes i beurien cafè amb una palleta llarga, no estarien obligats a posar-se drets i córrer pertot arreu com el conill d'*Àlicia al país de les meravelles*. «No l'he pogut suportar mai aquest conill amb el rellotge en erecció perpètua. Voldria passar-me la resta de la meua vida escoltant Glenn Gould, fent petons a l'Hortense Cortès, acaronent els cabells de l'Hortense Cortès, respirant cada flor de la pell de l'Hortense Cortès, inventant acords per a ella, mi fa sol la si do i cantant-los-hi a cau d'orella».

«Voldria, voldria...».

Va tancar els ulls i va fer un petó a l'Hortense Cortès.

Així, és això un petó?, es va sorprendre l'Hortense Cortès. Aquesta cremor suau que et fa venir ganes de saltar sobre l'altre, d'aspirar-lo, de llepar-lo, de capgirar-lo, d'enfonsar-te en ell, de desaparèixer...

De dissoldre't en un llac pregon, de deixar flotar la boca, els llavis, els cabells, el clatell...

Perdre la memòria.

Convertir-se en una bola de caramel, deixar-se tastar amb la punta de la llengua.

I tastar l'altre inventant la sal i les espècies, l'ambre i el comí, el cuir i el sàndal.

Així que és això...

Fins llavors, l'Hortense només havia fet petons a nois que la deixaven indiferent. Feia petons útils, petons mundans, feia petons apartant una goma de cabells elàstica i mirant per damunt de l'espalla del seu company. Feia petons amb tota lucidesa, s'indignava amb una masegada de dents, amb una llengua caníbal, amb una saliva bavosa. També li havia passat que feia petons per lleure, per joc, perquè a fora plovia o perquè les finestres tenien vidres petits que no havia acabat de comptar. O recordava haver fet petons per obtenir d'un home una bossa de mà de Prada o un top de Chloé. S'estimava més oblidar-ho. Feia molt de temps. No-

més era una nena, ell es deia Chaval.* Quin home més groller i brutal!

Va tornar a la boca d'en Gary i va sospirar.

És d'aquesta manera que un petó dóna plaer...

Un plaer que s'esquitlla dins el cos, treu petites flames, encén mil esgarrifances en llocs que ella no sospitava que fossin inflamables.

Fins i tot sota les dents...

El plaer... Quina delícia!

I, de seguida, es va adonar que havia de desconfiar del plaer.

Més tard, caminaven en la foscor.

Pels carrers blancs dels bonics barris anant cap a Hyde Park. Uns carrers on les escalinates blanques s'ordenen perfectament.

Cap al pis d'en Gary.

Caminaven en silenci agafats de la mà. O més aviat gronxant els braços i les cames en el mateix impuls, la mateixa cadència, fent avançar un peu esquerre amb el peu esquerre de l'altre, un peu dret amb el peu dret de l'altre. Amb el posat seriós i la concentració d'un *hors guard* amb barret folrat de Sa Graciosa Majestat. L'Hortense recordava aquest joc: no canviar de peu, no perdre la cadència. Tenia cinc anys i donava la mà a la seva mare en tornar de l'escola Denis-Papin. Vivien a Courbevoie; no li agradaven els fanals de la gran avinguda. No li agradava l'edifici. No li agradaven els seus habitants. Detestava Courbevoie. Va fer fora el record i va centrar-se en el present.

Va prémer la mà d'en Gary per ancorar-se sòlidament en el que seria, n'estava segura, el seu futur. No deixar-lo mai més. L'home dels rínxols castanys, dels ulls canviants, verds o marrons, marrons o verds, amb dents de carnisser elegant, amb uns llavis que encenen incendis.

Així que allò era un petó...

—Així que això és un petó —va dir ella gairebé en un murmuri.

Les paraules es van esvaïr en la nit negra.

* Cf. *Els ulls grocs dels cocodrils*.

Ell també li va prémer la mà, amb aquella mà seva lleugera i suau. I va pronunciar uns versos que van donar a aquell instant una bellesa solemne.

*Away with your fictions of flimsy romance,
Those tissues of falsehood which Folly has wove;
Give me the mild beam of the soul-breathing glance
Or the rapture which dwells on the first kiss of love.**

—Lord Byron... *The first kiss of love.*

La paraula *love* va caure en la nit com una llamborda plena de cintes. L'Hortense va estar a punt de recollir-la i ficar-se-la a la butxaca. Què li passava? S'estava tornant terriblement sentimental.

—No t'hauries pogut amagar sota els abrics si haguéssim estat al juliol... —va rondinar la noia per desfer-se d'aquell caramel rosa enganxós en què se submergia.

—Al juliol no surto mai. Al juliol, em retiro...

—Com la Ventafocs després de la mitjanit? No em sembla una postura gaire viril!

El noi la va empènyer contra un arbre, va encastar els seus malucs amb els seus i va reprendre els seus petons sense donar-li temps de respondre. Ella va rebre la seva boca, va entreobrir els llavis perquè el petó s'hi esplaiés, va posar-li la mà al clatell, va acaronar el rectangle de carn tendra just darrere de l'orella, el tocava amb la punta dels dits i va sentir el foc de mil incendis que s'encenien sota l'alè calent d'en Gary...

—Hortense, recorda't de no provocar-me —va murmurar articulant cada una de les paraules amb els seus llavis suaus i fermes—. Puc perdre el meu *self-control* en paciència!

—Cosa que per a un *gentleman* anglès...

—...seria lamentable.

Ella es moria de ganes de preguntar-li com havia acabat el seu

* «Enrere les ficcions de les vostres novel·les imbècils, / aquestes trames de mentides teixides per la bogeria! / Doneu-me el dolç raig del sospir d'un cor / o el transport al primer petó d'amor», *El primer petó d'amor* (1806).

idilli amb la Charlotte Bradsburry. I si realment havien acabat. Acabat, acabat del tot? O acabat amb promesa de tornar-se a veure, de retrobar-se, de petons que mosseguen les entranyes? Però Byron i el *gentleman* anglès la van cridar a l'ordre, encotillant-la en un menyspreu cap a l'estrangera. Mantingues la calma, noia, ignora aquella bandararra. Oblida l'assumpte. És el passat. Ell és aquí, al teu costat i camineu plegats en la nit anglesa. Per què destorbar aquest moment tan exquisit?

—Sempre em pregunto què fan els esquiroles a la nit —va sospirar en Gary—. Dormen drets, estirats, fets una bola en un niu?

—Resposta número tres. L'esquirol dorm en un niu, amb la cua protegint-li el cap. El niu està fet de branquillons, de fulles i de molsa, és en un arbre, no més alt de nou metres per por que el vent el tiri a terra...

—T'ho acabes d'inventar?

—No. Ho vaig llegir en un *Spirou*... I vaig pensar en tu...

—Ah! Ah! Penses en mi! —va exclamar el noi aixecant un braç en senyal de victòria.

—De vegades, sí.

—I fas veure que m'ignores! Et fas la indiferent.

—*Strategy of love, my dear!*

—Ets molt bona en estratègia, Hortense Cortès, oi?

—Només sóc lúcida...

—Et planyo, t'imposes límits, t'amarres, recules... Rebutges el risc. El risc que, tot sol, fa posar la pell de gallina...

—Em protegeixo, que és diferent... No sóc de les que pensa que el sofriment és el primer pas de la felicitat!

El peu esquerre es va passar el torn i el peu dret va dubtar, va quedar en l'aire, va coixejar. La mà de l'Hortense es va desprendre de la d'en Gary. L'Hortense es va aturar i va aixecar el cap, amb la barbata orgullosa d'un soldat que se'n va a la guerra, el posat seriós, greu, gairebé tràgic de la que ha pres una decisió important i vol ser escoltada.

—Ningú no em farà patir. Cap home em veurà plorar mai. Rebutjo la pena, el dolor, el dubte, la gelosia, l'espera que et ro-

sega, els ulls inflats, la pell groga de l' enamorada devorada per la sospita, l'abandó...

—Ho rebutges?

—No ho vull per a res. I em va molt bé així.

—N'estàs segura?

—Que no semblo totalment feliç?

—Sobretot aquest vespre...

Ell va intentar riure i va allargar la mà per esborrifar-li els cabells i treure una mica de gravetat a l'escena. Ella el va rebutjar com si abans que li fes un altre petó, abans que pogués perdre per un moment el cap, calgués que tots dos signessin un acord de respecte mutu i de bona conducta.

No era el moment de fer bromes.

—He decretat d'una vegada per totes que sóc rara, única, magnífica, excepcional, bonica com cap altra, eixerida, cultivada, original, dotada, hiperdotada... i què més?

—Crec que no t'has oblidat res.

—Gràcies. Envia'm una nota si he omès alguna perfecció...

—No me n'oblidaré...

Van tornar a caminar en la nit, però el peu dret i el peu esquerre ja no anaven a l'uníson i les seves mans es fregaven però no s'agafaven. Allà lluny, l'Hortense veia les reixes del parc i els grans arbres que es movien suaument amb el vent. Volia deixar-se emportar per un petó, però no volia posar-se en perill. En Gary ho havia de saber. Al cap i a la fi, per simple honestat l'havia d'avisar. No vull patir, no vull patir, va repetir la noia demanant a les capçades dels grans arbres que la protegissin dels turments de l'amor.

—Digue'm una cosa, Hortense Cortès: on poses el cor, en tot això? Ja ho saps, aquest òrgan que batega, que desferma guerres, atemptats...

La noia es va aturar i va assenyalar amb un dit triomfant el seu crani.

—El fico en l'únic lloc que hauria d'ocupar, és a dir, aquí... en el meu cervell... d'aquesta manera, en tinc un domini total... No està malament, oi?

—Sorprenent... No hi havia pensat mai... —va dir en Gary encorbant-se una mica.

Ara caminaven separats l'un de l'altra, mantenint-se a distància per mesurar-se millor.

—L'únic que em pregunto... davant una mestria com aquesta que desperta la meva admiració... és si...

La mirada de l'Hortense Cortès va abandonar la capçada dels grans arbres per posar-se en en Gary Ward.

—Si estaré a l'altura de tanta perfecció...

L'Hortense li va somriure amb indulgència.

—Només es tracta d'entrenar-se, saps? Jo vaig començar molt aviat.

—I com que no n'estic segur, que cal que poleixi encara alguns detalls que podrien fer que m'ensorrés als teus ulls, crec que deixaré que tornis a casa tota sola, Hortense, bonica... i que tornaré a la meua llar per perfeccionar-me en l'art de la guerra!

Ella es va aturar, li va posar una mà al braç, li va fer un petit somriure com si li digués «fas broma, oi? No ho dius de debò», es va repenjar més fort en el seu braç... Llavors va sentir que al seu cos s'obria un avenc, que es buidava, que es buidava de cop, que es buidava de tot l'escalf deliciós, de totes les petites flames, les formiguetes, les mil alegries que feien que el seu peu dret anés amb el peu dret d'ell, el peu esquerre amb el seu peu esquerre i avançar, valenta i lleugera, en la nit...

L'Hortense va tornar a caure en el paviment gris i negre i un fort fred glacial li va tallar l'alè.

Ell no va contestar i va empènyer la porta del seu edifici.

Es va girar i li va preguntar si tenia diners per agafar un taxi o si volia que li'n truqués un.

—És que sóc un *gentleman* i no me n'oblido!

—Jo... jo... no necessito ni el teu braç ni...

I, com que no trobava paraules que fossin prou feridores, prou humiliants, més assassines, va prémer els punys, va omplir els pulmons d'una ràbia freda, va fer pujar un tornado del més profund del seu ventre i va cridar, va cridar en la nit negra de Londres:

—Vés a cremar-te a l'infern, Gary Ward, i espero no tornar-te a veure mai més! Mai més!

...perquè

Era tot el que sabia dir. Tot el que tenia a la boca. Tot el que podia articular quan li feien preguntes a les quals no podia respondre, ja que no les entenia.

I, doncs, senyora Cortès, no ha pensat a canviar de pis després «del que va passar»? Encara li agrada viure en aquest edifici? En aquest pis?

La veu baixava un to, dibuixava cometes en l'aire, avançava de puntetes, agafava un posat de conspirador famolenc, com si es compartís un secret... No és pas sa, això... Per què quedar-se? Per què no oblidar-ho tot canviant de pis? Digui, senyora Cortès?

...perquè

Ella parlava, tota dreta, els ulls en el buit. A la cua del Shopi o al forn. Era lliure de no contestar. Lliure de no fer veure que contestava.

No sembla que estigui gaire bé... No creu, senyora Cortès, que hauria de demanar ajuda, jo què sé, consultar algú que... que la podria ajudar a.. El dol que ha de passar! Perdre una germana és dolorós, és impossible sortir-se'n tota sola... algú que l'ajudés a evacuar-ho...

Evacuar...

Evacuar uns records com si fossin aigües brutes?

Evacuar el somriure de l'Iris, els grans ulls blaus de l'Iris, els llargs cabells negres de l'Iris, els braçalets que dringuen als canells de l'Iris, el diari dels últims dies de l'Iris, el calvari feliç al pis esperant, esperant el seu botxí, el vals al bosc sota els fars encesos dels cotxes...?

Un, dos, tres, un, dos, tres... un, dos, tres.

El vals lent, lent, lent...

...estar en pau, expulsar els records que us ronden. Dormiria millor, no tindria malsons, perquè té malsons, oi? Pot confiar en mi,

la vida no sempre ha estat justa amb mi, ja ho sap... Jo també n'he passades de grosses...

La veu es tornava dolcenca, repugnant, pidolava la confiança.
Per què, senyora Cortès?

...perquè

...o reprendre una activitat professional, tornar a escriure, una novella és clar... això la distrauria, li tindria el cap ocupat, fins i tot diuen que això ho cura tot, que l'escriptura és una teràpia... no estaria tot el dia pensant en... en fi, ja ho sap, en aquest... aquest desgraciat... i la veu derrapava, baixava fins al silenci vergonyós d'allò que no es gosa anomenar... Per què no reprèn aquell període que sembla que li agrada tant, el segle XII, eh? Era això, oi? La seva especialitat és el segle XII, oi que sí? És la millor experta en el segle XII! I tant! La podria escoltar durant hores. L'altre vespre ho deia al meu marit, aquesta senyora Cortès és un pou de cultura! No sé com s'ho fa per saber tantes coses! Per què no troba una altra història com la que la va fer feliç? N'hi deu haver a cabassos!

...perquè

Podria fer la continuació! Amb això n'hi hauria prou! Som milers, què dic, centenars de milers que ho estem esperant! Quin èxit que va tenir amb aquell llibre! Com es deia? *Una reina tan bella*, no? Com diu? Ah, sí! *Una reina tan humil*. Jo no el vaig llegir, no vaig tenir temps, ja ho sap, amb la feina de la casa, la planxa i els nens, però a la meva cunyada li va agradar molt i em va prometre que me'l passaria quan l'hagués recuperat perquè l'havia deixat a una amiga... Els llibres són cars... No tothom té la sort de... I, doncs, senyora Cortès, animi's, faci'n la continuació... Per a vostè seria ben fàcil... Jo, si tingués temps, segur que escriuria... Li explicaria la història de la meua vida per donar-li idees! No s'avorriaria, l'hi juro!

Els braços s'encreuaven sobre el pit, satisfets. L'ull brillava, el coll es tensava, els ulls s'aclucaven... La màscara d'una caritat si-

miesca. Tan convenient. Es devia dir «faig la meva bona obra, faig que torni a la vida, aquesta pobra senyora Cortès, l'animo, l'animo. Si se'n surt, serà gràcies a mi...».

La Joséphine somreia. Amb educació.
...perquè

Repetia aquesta paraula tota l'estona.

Li servia de protecció. L'allunyava de les boques que li feien constantment preguntes. Se l'enduia lluny, ja no sentia les veus, llegia les paraules als llavis, amarada d'una pietat fastiguejada per aquelles persones que no podien estar-se de parlar, de voler comunicar-se amb ella.

Ella els tallava la llengua, els tallava el cap, tallava el so.

...perquè
...perquè
...perquè

Aquesta pobra senyora Cortès, devien pensar en allunyar-se'n. Ho tenia tot, ara no té res. S'havia quedat sense un ral. Cal dir que no és gens habitual el que li ha passat. Ho llegim tot sovint als diaris, però no penses que un dia et pot tocar a tu. Al principi, no m'ho vaig creure. Però ho van dir a la televisió. A les notícies del vespre. Sí, sí... Vaig pensar que no era possible. Estar al bell mig d'un succés com aquell. No és cosa de per riure. Ah!, que no n'està al corrent? Que no coneix la història? I, doncs, on era, aquest estiu? Tots els diaris en van parlar! És la història d'una dona normal i corrent, totalment normal i corrent, una dona com vostè i jo i a qui li passen coses extraordinàries... Sí, sí, l'hi asseguro! Primer, el seu marit la deixa i se'n a Kenya per criar-hi cocodrils! Sí, cocodrils a Kenya! Creu que hi farà fortuna i que tindrà la lluna en un cove! Un aventurer de pa sucat amb oli! La pobra es queda a França tota sola amb dues filles petites per tirar endavant i sense un cèntim. Ni un cèntim i milers de deutes. Ja no sap on acudir. Li fa l'efecte que hi ha foc pertot arreu... I té una germana que es diu Iris... i és aquí que la història s'emboli-

ca... Una germana molt rica, molt bonica, molt elegant i que s'avorreix com una ostra. Malgrat que ho té tot, la germana, un gran pis amb mobles molt bonics, un marit ben plantat, un nen molt estudiós, una criada i una bona colla de targetes de crèdit. Cap mena de problema! La bona vida! Em segueix?... Doncs, bé, resulta que no en té prou! Somia a fer-se famosa, sortir a la televisió, aparèixer a les revistes. Un vespre, en un sopar, declara que escriurà un llibre. Una bona pensada! Així que la gent espera el llibre. Li'n parlen, li pregunten com el porta, si progressa i tota la pesca! Ella s'espanta, ja no sap què contestar, té unes migranyes horroroses... Llavors demana a la pobra senyora Cortès que escrigui el llibre per ella... La senyora Cortès, que estudia la història de l'edat mitjana i que escriu coses complicades sobre el segle XII. Tenim tendència a oblidar-lo, però aquest període també existeix. Ella n'és una experta. Li paguen per dedicar-se al segle XII. Sí, sí, hi ha persones com ella que estudien coses mortes des de fa molt de temps! Si vol la meva opinió, em pregunto per a què serveix tot plegat... Amb els diners dels nostres impostos! Després ens sorprenem... Bé, que m'aparto del tema... Així que la germana li demana que escrigui el llibre, i naturalment la senyora Cortès diu que sí... Necessita els diners, l'hem d'entendre! I sempre ha dit que sí a la seva germana. Pel que diuen, l'adora. No és amor, és veneració. Des que eren petites, sempre ha anat darrere de la seva germana, que la tiranitza, la menysprea, la maltracta... Escriu un llibre, una cosa sobre l'edat mitjana, sembla que està molt bé, jo no l'he llegit, no tinc temps, tinc altres coses a fer abans de fer-me malbé els ulls en bestieses sentimentals encara que siguin històriques... El llibre es publica. És un gran èxit! La germana apareix als mitjans de comunicació, es posa a vendre de tot, el seu pastís de pomes, els seus rams de flors, les notes de l'escola, jocs per a la canalla, les notícies del temps, de tot! Ja ho sap, aquestes dones, com més en tenen més en volen! Són àvides de si mateixes. Se n'ha de parlar tota l'estona. No suporten que se'n deixi de parlar... És llavors que esclata l'escàndol! La filla de la senyora Cortès, l'Hortense, la gran, que dit entre nosaltres és una mala pècora, surt a la televisió i revela tot l'assumpte! En directe! Aquesta és capaç de tot, l'hi juro! La bella Iris Dupin

queda desemmascarada, l'assenyalen amb el dit, és ridiculitzada, no se'n refà i es tanca durant mesos en una clínica privada d'on surt completament trastornada i gens refeta, si vol el meu parer... Drogada fins al moll de l'os! Farcida de somnífers! Mentrestant, el marit... El marit de la senyora Cortès, el que se n'havia anat a Kenya... el marit, doncs, és devorat per un cocodril... Doncs sí! És horrorós, horrorós, quan li dic que no és gens corrent és que no ho és... i la pobra senyora Cortès es troba vídua, amb una germana tocada de l'ala, deprimida, alcohòlica, que per consolar-se es llança als braços d'un assassí! És gairebé increïble, aquesta història! Que si no fos jo qui l'hi expliqués, no em creuria! Un home de bé, un home ben plantat, ben situat, amb bona reputació, bona família, un banquer amb tots els galons, l'esmòquing i els besamans! Però en realitat: un assassí... Que sí! Que sí! Com l'hi dic! Un assassí de debò. No se'n va carregar només una! Ben bé unes deu! Tot dones, és clar! És més fàcil!

I els llavis s'arruguen, els ulls brillen i el cor de les comares batega més fort mentre fan cua per comprar la baguet a un euro amb deu.

La narradora veu que s'ha convertit en una persona tan important que no vol abandonar el seu auditori i continua, a pulmó lliure:

Oblidava dir-li que ell vivia en el mateix edifici que la senyora Cortès. Va ser ella mateixa qui el va presentar a la seva germana, ja deu pensar com es deu sentir ara! Es deu mossegar les ungles, deu veure la pel·lícula una vegada darrere l'altra. Ja no deu poder aclucar l'ull en tota la nit amb la consciència que la rosega per dins... Si vol la meva opinió, fins i tot es deu dir que ha estat *ELLA* la que ha matat la seva germana! La conec molt bé, ja ho sap, he seguit tot l'assumpte, és la meva veïna... no, no, no ben bé la meva veïna veïna, però la veïna d'una amiga de la meva cunyada... Ella va estrènyer la mà de l'assassí, sí, sí... i estic segura d'haver-lo vist al carnisser un dissabte al matí, un dia d'anar a comprar... com l'hi dic! Esperàvem junts davant de la caixa, duia un maletí de cuir vermell a la mà, un maletí de marca, el vaig veure bé... Era un

home seductor. Pel que sembla, sovint són homes seductors... Ho han de ser, si entabanen les dones. Si fossin lletjos, les dones no es deixarien enredar, oi? No es trobarien amb un ganivet al mig del cor com aquella pobra Iris Dupin...

La Joséphine ho sentia tot.

Sense parar-hi l'orella.

Ella ho llegia a les esquenes quan feia cua al Shopi.

Interceptava mirades furtives que se li esmunyien a sobre com si fossin aranyes.

I sabia que totes les xafarderies sempre acabaven amb la mateixa frase... la germana, era una altra cosa. Una dona molt bonica! Elegant, refinada, bonica, molt bonica, amb uns ulls blaus que omplien un tinter! I amb una classe! Un posat! Res a veure amb aquesta pobra senyora Cortès. La nit i el dia.

Continuava sent el que sempre havia estat.

El que seria sempre.

La Joséphine Cortès. Una doneta ordinària.

Fins i tot la Shirley li feia preguntes.

Trucava des de Londres gairebé cada dia. Ben d'hora. Feia veure que necessitava informació sobre una marca de camembert, una paraula de vocabulari, un aspecte gramatical, un horari de ferrocarril. Començava, de manera anodina, intentant sentir la veu de la Joséphine. Tot bé, Jo? Has dormit bé? *Everything under control?* Explicava una anècdota sobre la seva croada contra el sucre, el salvament dels nens obesos, les conseqüències cardiovasculars, feia veure que s'enfurismava, espiava l'esbós d'un somriure, esperant el petit somriure que el precediria, el sospir o el grunyit de plaer amb què s'escurava la gola...

Feia digressions, digressions, digressions...

Cada dia li feia les mateixes preguntes:

I la teva HDR?* Quan l'has de presentar? Estàs a punt? Vols que vingui a donar-te un cop de mà? Perquè ja saps que vinc... Xiules i vinc. No n'estàs tipa? Set mil pàgines! *My God!* Has tre-

* HDR són les sigles d'«habilitació per dirigir recerques». (N. dels t.)

ballat molt... Quatre hores de defensa de tesi! I la Zoé? A segon! Gairebé quinze anys! Li va bé? Té notícies de... com es diu el seu nòvio?... el fill de... en Gaéтан? Li envia correus electrònics, li telefona... Pobra mossa! I parles d'un trauma! I la Iphigénie? Ha tornat, el bandarra del seu marit? Encara no? I els fills? I el senyor Sandoz, se li ha declarat? Que no gosa? Ja vindré jo a fotre-li una coça al cul! Però, què espera, aquest beneit? Que li surti liquen per les orelles?

Parlava en veu molt alta, feia ressonar les paraules, amuntegava les preguntes perquè la Jo sortís del seu silenci i pogués fer un intent de rialla.

Tens notícies d'en Marcel i la Josiane? Ah... Ell t'envia flors, ella et truca... T'estimen molt, ja ho saps. Els hauries d'anar a veure. No en tens ganes... Per què?

...perquè

I en Garibaldi, l'inspector ben plantat, l'has tornat a veure? Encara ocupa el mateix lloc? Llavors estàs ben controlada! I el fill Pinarelli? Encara amb la seva mama? No deu ser marieta, aquest? I el concupiscent senyor Merson? I l'ondulant senyora Merson?

I digues, els pisos dels dos... d'això, estan ocupats? Coneixes els nous? Encara no... Te'ls trobes, però no els hi parles... El de... és buit encara.. És normal... Ho entenc, però Jo, cal que et forçis a sortir... No pots estar-te tota la vida hibernant... Per què no em véns a veure? No pots per la teva HDR... Molt bé, però... i després? Vine a passar uns dies a Londres. Veuràs l'Hortense, veuràs en Gary, sortirem, et duré a nedar a Hampstead Pond, en ple Londres, és genial, et sembla que estàs al segle XIX, hi ha un pontó de fusta, hi ha nenúfars i l'aigua està glaçada. Hi vaig cada matí i em mantinc en forma de manera increïble... M'escoltes o no?

Allaus de preguntes per sacsejar la turpitud dolorosa de la Joséphine i fer fora l'única pregunta que l'obsedia...

Per què?

Per què havia anat a llançar-se als braços d'aquell home? D'aquell boig que matava a sang freda, que tenia tiranitzats la dona i els fills, i que la va fer la seva esclava abans de travessar-li el cor?

La meva germana, la meva germana gran, el meu ídol, la meva bellesa, el meu amor, la més bonica, la més brillant, la teva sang que batega a les meves temples, que batega sota la meva pell...

Per què, suplicava la Joséphine, per què?

...perquè

responia una veu que ella no coneixia.

...perquè

Perquè ella havia cregut trobar la felicitat en tot allò. S'oferia sense pensar, sense guardar-se res a la butxaca, i ell li prometia tota la felicitat del món. Ella se l'havia cregut. Ella havia mort feliç, tan feliç...

Com no ho havia estat mai fins llavors.

Per què?

No sortia d'aquella paraula que cada vegada enfonsava més fondo el clau al seu cap, hi enfonsava altres claus ardents de preguntes, dreçava altes parets contra les quals topava.

I jo, per què estic viva?

Perquè estic viva, pel que sembla...

La Shirley no en desistia. Allargava els seus braços i el seu cor més enllà del Tàmesi, més enllà del canal de la Mànega, i rondinava:

—No m'escoltes... Veig prou bé que no m'escoltes...

—No tinc ganes de parlar...

—No pots quedar-te així. Entre parets...

—Shirley...

—Ja sé que el que et passa pel cap t'impedeix respirar... Ho sé!

Però no és culpa teva, Jo...

—...

—I tampoc no és culpa d'ell... Tu no n'ets culpable i ell tampoc. Per què et negues a veure'l? Per què no contestes els seus missatges?

...perquè

—Ha dit que t’esperaria, però no t’esperarà tota la vida, Jo! Et fas mal, li fas mal, i tot això per què? No heu estat vosaltres que l’heu...

Llavors la Joséphine recuperava la veu. Com si li haguessin fet un tall a la gola, com si li haguessin obert la gola, tallat la gola, com si li haguessin tret les cordes vocals perquè cridés i ella cridava, cridava per telèfon, cridava a la seva amiga que li trucava cada dia, que deia sóc aquí, sóc aquí per tu:

—Endavant, Shirley, endavant, digue-ho...

—Merda! No fotis, Jo! Això no la farà tornar! Per què? Digues, per què?

...perquè

I mentre no pogués contestar aquella pregunta, no podria reprendre la marxa de la seva vida. Es quedaria immòbil, blocada, silenciosa, mai més no tornaria a somriure, a cridar d’alegria i de plaer, a abandonar-se entre els braços d’ell.

Els braços d’en Philippe Dupin. El marit de l’Iris Dupin. La seva germana.

L’home amb qui ella parlava de nit, amb la boca enfonsada al coixí.

L’home que imaginava que l’abraçava...

L’home que havia d’oblidar.

Estava morta.

L’Iris se l’havia endut en el seu vals lent sota la llum dels fars, sota el punyal de fulla blanca. Un, dos, tres, un, dos, tres, segueix-me, Jo, ens n’anem... Ja veuràs que és fàcil!

Un nou joc que l’Iris s’inventava. Com quan eren petites.

En Cric i en Croc es van cruspí el Gran Cruc, que creia que se’ls podia cruspí...

Aquell dia, a la clariana, el Gran Cruc havia guanyat.

S’havia cruspí l’Iris.

Es cruspí la Joséphine.

La Joséphine sempre seguia l’Iris.

—És això, Jo —la Shirley l’assetjava per telèfon—, és això, tu te’n vols anar amb ella... Fas el mínim, viure per la Zoé i per l’Hortense, pagar-los els estudis, viure com una bona marona i prohibir-te tota la resta! No tens dret a ser una dona perquè la que era «la» dona se n’ha anat... T’ho prohibeixes a tu mateixa! Doncs jo sóc la teva amiga i no hi estic d’acord i jo...

La Joséphine penjava el telèfon.

La Shirley tornava a trucar i sempre eren les mateixes paraules les que sortien de la seva boca enfurismada. Però no ho entenc, just després, després de la mort de l’Iris, vas dormir amb ell, ell era allà per tu, i tu has estat per ell? Contesta’m, Jo, contesta’m.

La Joséphine deixava anar l’auricular, tancava els ulls, tancava el cap entre els colzes. No recordar aquells temps, oblidar, oblidar... La veu al telèfon ressonava com la dansa furiosa d’un follet.

—No voldràs sortir mai... és això? Però, per què? Per què, Jo! Merda! No ho pots fer...

La Joséphine llançava el telèfon contra la paret.

Volia oblidar aquells dies de felicitat.

Aquells dies en què ella s’havia fos en ell, s’havia xuclat dins d’ell, s’havia oblidat en ell.

En què s’havia aferrat a la felicitat de ser a la seva pell, a la seva boca.

Quan hi pensava, es posava els dits sobre els llavis i deia Philippe... Philippe...

No ho diria a la Shirley.

No ho diria a ningú.

Només ho sabia Du Guesclin.

Du Guesclin, que no li feia preguntes.

Du Guesclin, que gemegava en mirar-la quan ella es posava molt trista, quan la seva mirada queia a terra, quan la pena se l’enduïa.

Giravoltava, un llarg gemec modulat com un lament sortia de la seva gola. Sacsejava el cap, no la volia veure en aquell estat...

Anava a buscar la seva corretja, la corretja que ella mai no li posava, que es rovellava amb les claus a la safata de l'entrada, la feia caure als seus peus i semblava que li digués vine, sortirem, t'aclarirà les idees...

Ella es deixava portar per aquell gos tan lleig.

I sortien a córrer al voltant del llac del Bois de Boulogne.

Ella corria, ell la seguia.

Ell tancava la marxa. Galopava lentament, poderosament, regularment. La forçava a no alentir el pas, a no aturar-se, a no posar el front contra l'escorça d'un arbre per deixar escapar un sanglot massa dur per retenir-lo.

Ella corria una volta, dues voltes, tres voltes. Corria fins que tenia fusta als braços, fusta al coll, fusta a les cames, fusta al cor.

Fins que ja no podia córrer més.

Es deixava caure a terra i sentia el pes del cos de Du Guesclin que s'escarxofava prop d'ella. Ell respirava fort, esbufegava, bavejava. Es mantenia amb el cap dret perquè ningú no intentés acostar-s'hi.

Un gran danès negre, ple de cicatrius, rebentat i tot suat vetllava per ella.

Ella tancava els ulls i deixava córrer llàgrimes d'angoixa per la seva cara de fusta.

* * *

La Shirley va mirar les tres pomes verdes, les mandarines, les ametlles, les figues i les avellanes col·locades al gran bol taronja de terrissa sobre la taula de la cuina i va pensar en l'esmorzar que es prendria en tornar de Hampstead Pond.

Malgrat el fred, la fina pluja que queia, l'hora matinera, la Shirley se n'anava a nedar.

Ella oblidava. Oblidava que una vegada més s'havia quedat amb un pam de nas contra la tristesa de la Joséphine. Cada matí passava el mateix: es quedava amb un pam de nas.

Esperava l'hora ideal. L'hora en què la Zoé se n'havia anat a l'escola, en què la Joséphine, tota sola, endreçava la cuina, descalfa, en pijama i amb un vell jersei a les espatlles.